

Turczi István
Bédekker
(Pozsonyi séták Somlyó Györggyel)

(reggel, – grave)

A Redutánál rágyújtottunk. Sípolt
a szél, kellett az összekapaszkodás.
Pázmányról beszéltél, és Bartókról, aki,
mint megtudtuk, itt volt középiskolás.

A Dunaparton a kegyes nap és Istro-
polis üdvéről értekeztünk. Nem vitás,
a történelem nem az, ami történt:
képzelet, kockajáték, kriminalitás.

Mintha csak ez volna a rendje,
megkapja mindenki, amit nem akart.
A vár felső fokáról nincs tovább.
Inkább megkapaszkodik. Lánca tart.

Hús magyarázatok, szelidített
stigmák közt belül a zsigerekben
tudjuk, hiába felszakítani a sötétet,
minden néma és megnevezhetetlen.

(délben, - affettuoso)

Amit nem tudunk magunkból valóra
váltani, annak megcsináljuk mását...
Még ha sose volt is, mégis mintha volna,
bennünk s z e r z i vissza identitását.

Dekadens kelepccék: még a nincs
sincs ott, ahol nem-lennie kéne,
mint aki útközben még el sem indult,
de visszafordul, mire körbeérne.

Talán ha hinni tudna. Idézőjel nélkül.
Ha elmenni, hát mindig visszatalálni.
Beletaposni az időbe, és egy másikra,
túl a limesen, a legmásikabbra várni.

A Dóm előtt szépen gyűlt a tömeg.
Delet harangoztak; ütött minden óra.
Megkezdődött az épségben átmentett
közös rögeszmék újabb diverziója.

(este, - meditativo)

A műfajok is balandók. Ballada, szonett,
eposz és más ének – ritka későújkori lelet.
Könyvsírból kikapart nekrofil élvezet.
Nem lehet, hogy már csak így lehet?!

Ha dögszagú és csúf is, konnotál;
olajozza régi konvenciók szósza.
Ha nincs értelme, szépsége van –
így lesz teljes a calamitas gloriosa.

Elfáradtál. A Grünstübl előtt álltunk,
anno lírikusok daloltak, írtak, ittak itt.
Kapásborok mellett Hölderlint idéztük:
„de ami megmarad, azt a költők teremtik.”

Semmi nem ugyanaz, ami egykor más volt.
Szirmabullató valóság ez, nem közöny.
Minden múltvást közeledik. Te is úgy
mentél el, mint aki már régóta jön.

„A bevégzetlenség a csúcs”

*Timár György aznapi utolsó, másnapi első cigarettája
Yves Bonnefoy francia költő fordítása közben*

Visszaforgatódni. *Mert minden
megmarad, csak nem ahogy mi láttuk.*
Elszívni még egyszer ugyanazt a
cigarettát, míg a napfelkeltét várjuk.

A Mester utca kilencedik emeletén,
ahonnan látni a Vénuszt és Soroksárt,
ahol béke van, *Trakl-színű az ég,*
és a közös múltból sorsunk rég levált.

„Volt, mikor rombolni kellett”, ha
felcsapott a láng, és eljött az alkalom.
Elfért minden anarchista kellék a
Relais-Odéon elé kitett bisztróasztalon.

„Volt, amikor az üdv ily árat követelt.”
Vers-hulladékok, szájalmas körök.
Szenvedés bohócai egy marionettben.
Minden változik, de a Minden örök.

Elévületlen tartozások sora: sokan
elmentek; mások nem jöttek találkozóra.
Kibontakozni az átkelések gubancaiból.
„Szeretni a tökélyt”, első kakasszóra.

Szemét befelé a száraz könny befutja.
Üresen végzetes napok. Nehéz a lába.
Mit tudtok ti a félelemről? Kinéz,
belefordul a hajnal delíriumába.

Rározsdásodik szemére az ég alja.
Tűnődik, még egy kávéfőző-e.
„A bevégzetlenség a csúcs”. Gyufáz.
Fehér falakon árnyak billentyűzete.

O.O. mester átengedi helyét a démonoknak

Sokat beszélnek a mesterségről. Egy szavuk sincs a mesterségről. Szabad és kötött formában haladnak a korrallal. Akarják azt, amit mégsem akarnak. A jó, a rossz, és a sok lökött.

A mindig hiányos szabadság szilánkjából
lassan, kimérten, a cél szerint körbe-körbe.
Nem volna szép, ha in flagranti kiderülne:
a senki földje már rég a senkik földje.

Sokat beszélnek. Sokan. *A líra rossz*
korszakát éli. Szógyarak; beton és salak.
Estétként valami harangot is húznak, hogy
egy jobb álmovilágba átringassanak.

Van úgy, hogy a hallgatás arányérzékünk
épségét jelenti. Elég egy rebbenésnyi rés;
mily' kellemetlen tud lenni a *füstszennyes*
ég madaraitól hangos magáraismerés...

Üdvözlégy, tudatlanság! Miképpen a mennyben,
azonképpen itt lentebb lehetőleg máris
add meg nekünk, mindenkinek, ami jár,
s ami nem, általad legyen korpuszkuális.

Köszöntjük a költőt
ötvenedik születésnapja
alkalmából!